

[Brodthagen.]

i al almindelighed blev gennemført i dansk lovgivning, kunne vi vistnok komme ud for adskillige pudsigheder. Tænk, om man i den almindelige skattelovgivning stod overfor det tilfælde, at en gruppe af Danmarks skatteydere sagde: vi har hverken lyst eller interesse for at betale skat. Ville det høje folketing så tage hatten af, bukke for disse borgere og sige: ja, så må I virkelig undskyldte. Den situation vil selvfølgelig aldrig komme til at foreligge. Endvidere har man hævdet fra dette mindretals side, at landbruget har en meget lang arbejdstid og derfor ikke skulle føre bøger. Jeg kender mange, mange bogføringspligtige, som har en længere arbejdstid, end landbruget har, men som alligevel i kraft af denne lov, fordi de har fremmed arbejdskraft, har pligt til at føre bøger.

Jeg kan ikke se, at der er megen bjældeklang i de undskyldninger, der her fremføres som begrundelse for, at landbruget ikke skulle føre bøger, og set fra den anden side forstår jeg ikke, at de mennesker, der ikke skal føre bøger, ikke selv er interesseret i at gøre det. Jeg har selv siddet i ligningskommissionen i 10 år. Når vi får en skatteyder op, som ikke er pligtig til at føre bøger, stiller man ham det spørgsmål, om han dog ikke har ført en lille smule regnskab. Så sker der i visse tilfælde det, at han op af sin vestelomme tager en lille krøllet lap papir, hvor tallene står i malerisk uorden. Det kan også forekomme, at en, der har en temmelig god hukommelse, har forsøgt at konstruere et regnskab, som imidlertid heller intet er værd i skattemyndighedernes øjne. Hvordan bliver denne skatteyder så stillet? Man pure kasserer de tal, han kommer med, og han går ind under skønnet. Der findes adskillige skatteydere i dette land, som er kommet til at betale for meget i skat, fordi de ikke har kunnet dokumentere deres indtægt, men der findes lige så mange og måske flere, der ved at komme ind under dette skøn er kommet til at betale mindre, end de skulle, i skat. Jeg tror derfor, at vi også må have landbrugerne med. Jeg så for et par dage siden en fynsk avis, der med henblik på et andet lovforslag, der havde været behandlet herinde, dykkede ned i Danske Lov. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere — Danske Lov siger:

„Loven skal være ærlig og retfærdig, tålelig, efter landets sædvane, passende nyttig og tydelig, så at alle kan vide og forstå, hvad loven siger. Loven skal ikke gøres til nogen mands særlige fordel, men efter alle deres tarv, som bo her i landet . . .“

Det lovforslag, der her foreligger, kan ikke være til alles tarv, før alle stilles lige efter loven, men som de praktiske folk, vi er indenfor det danske socialdemokrati, tager vi hellere et lille skridt frem, end vi bliver stående, og derfor kan jeg på mit partis vegne godt give tilslutning til, at vi gennemfører dette lovforslag. Men jeg understreger, at det er kun en etape; vi må videre frem.

Med hensyn til det andet forslag, der foreligger, forslag til ændring i konkursloven, er det jo en ganske nødvendig ændring i kraft af, at loven af 1912 ophæves, og denne ændring skal jeg også på mit partis vegne anbefale.

Heick: Med hensyn til det foreliggende forslag kan jeg først sige, at da det drejer sig om en lov, som er 40 år gammel, kan der i og for sig være grund til at foretage en revision, når man tænker på den udvikling, der er sket i teknisk henseende, også indenfor den mekaniske side af kontorvirksomheden. Der er jo mange ting, der er ændret siden 1912; og derfor vil det ikke være rigtigt på forhånd at påstå, at et sådant lovforslag ikke har nogen betydning. Jeg vil blot sige, at man synes, lovforslagets fremsættelse her har lidt af kissejavel over sig. Forslaget bygger på en kommissionsbetænkning, det oplyser den højtærede minister i bemærkningerne og også i fremsættelsestalen, men der er det ejendommelige ved det, at den højtærede handelsminister overhovedet ikke havde offentliggjort den pågældende betænkning, dengang forslaget blev fremsat. Da vi skulle til at se på vor stabel af betænkninger, kunne vi ikke finde den, og da vi skulle spørge efter den i biblioteket, eksisterede den overhovedet ikke dér. Det havde vistnok været et rimeligt hensyn at vise os, at den pågældende betænkning havde været trykt og omdelt forinden, således at vi kunne have set på problemerne og have fået dem gennemtænkt, og måske også fået dem diskuteret i offentligheden, inden et lovforslag blev til virkelighed. Men nu har vi lov-